

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **DEICHMANN-OBUV s. r. o.**, se sídlem Brno, Londýnské nám. 853/1, zastoupeného Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Praha 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 8. 6. 2012 č. j. 2816-2/2012-130100 - 21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2014, č. j. 22 Af 90/2012 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 8. 6. 2012 č. j. 2816-2/2012-130100 - 21. Tímto rozhodnutím bylo v odůvodnění změněno rozhodnutí Celního úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 3. 2012, č. j. 105-7/2011-136500-021, tak, že slovo „Burberry“ se nahrazuje slovem „CONVERSE“. Ostatní části rozhodnutí celního úřadu zůstaly nezměněny.

Celní úřad shledal, že se stěžovatel dopustil jiného správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) porušením právní povinnosti stanovené v § 4 odst. 3 téhož zákona tím, že dne 14. 2. 2011 v prodejních prostorách provozovny na adrese Jasenická 197, Vsetín, nabízel a prodával výrobky, které porušují práva duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele, a to práva k prostorové ochranné známce

Společenství registrované vlastníku CONVERSE Inc., One High Street, North Andover, MA 01845, USA, u Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (dále jen „OHIM“) pod č. 007497373 (dále jen „ochranná známka Converse“). Celní úřad za toto protiprávní jednání stěžovateli uložil pokutu ve výši 9.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Současně mu uložil sankci propadnutí zboží - 19 párů „tenisek“.

Krajský soud předně konstatoval, že správní orgány ve svých rozhodnutích provedly výklad pojmů shodnost, zaměnitelnost či podobnost. Připomněl, že podřazení skutkového stavu těmto pojmům je otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoli otázkou skutkovou. Při posouzení žalobní námitky, že správní orgány založily svá rozhodnutí na zaměnitelnosti obuvi jako celku, nikoli na zaměnitelnosti podešve, pak krajský soud odkázal ze závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013 - 44, v němž byla rovněž řešena otázka zaměnitelnosti stěžovatelem nabízených výrobků (kotníčkové šněrovací obuvi) s výrobky chráněnými prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„i když je chráněn ochrannou známkou pouze tvar podešve, tak z hlediska průměrného spotřebitele může právě celkové provedení stěžovatelkou nabízené obuvi vyvolat na trhu kotníčkové šněrovací obuvi (popř. na trhu obuvi s označením „tenisky“) asociaci s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost, která hraje při hodnocení zaměnitelnosti zásadní roli, je markantní. Celkový dojem ve spojení s použitím prakticky shodného tvaru a struktury podešve s výrobky chráněnými předmětnou ochrannou známkou, přispívá k závěru o asociaci popř. možné záměně zajištěné obuvi s výrobky společnosti Converse. Závěr o zaměnitelnosti výrobků podporuje i povědomí spotřebitelů o působení společnosti Converse na trhu s kotníčkovou obuví určenou pro volný čas, což je jistě nezbytný faktor, který je nutné při posuzování zaměnitelnosti vzít v úvahu... Tvzení stěžovatelky, že originalitu a nezaměnitelnost dodávají zajištěné obuvi prvky populárních motivů „Hello Kitty“ či „Hannah Montana“, je třeba odmítnout. Výrobci kotníčkové obuvi včetně společnost Converse používají různé vyobrazení populárních motivů na své obuvi (srov. např. řadu Chuck Taylor DC Comics). Z hlediska nebezpečí záměny za výrobky chráněné ochrannou známkou tyto motivy nehrají samy o sobě žádnou roli. ....Je třeba dodat, že pěticípá hvězda či samotný nápis „CONVERSE“ jistě patří k charakteristickým znakům společnosti Converse, avšak tyto symboly nejsou přítomny na všech typech obuvi, kdežto typický vzor podrážky chráněný ochrannou známkou je naopak přítomen na každém typu obuvi.“*

Krajský soud dále nesouhlasil se stěžovatelem v tom, že spotřebitel věnuje pozornost podešvi téměř výhradně z důvodu funkčních vlastností. Funkčnost je samozřejmě jedním z kritérií, ale není možno bagatelizovat další skutečnosti, na základě nichž se spotřebitel rozhoduje pro koupi zboží – vizuální stránka zde hraje významnou roli a vzor podešve, chráněný ochrannou značkou Converse (tzv. vafle) je velmi výrazný a snadno zapamatovatelný. Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že běžný spotřebitel dokáže snadno odlišit originální výrobky Converse podle jejich (vyšší) ceny. Spotřebitel se sice orientuje také cenou výrobku, nicméně cena není jediným, osamoceným znakem. Je všeobecně známou skutečností, že se prodejci snaží prosadit na trhu nejrozličnějšími slevovými akcemi, a to nevyjímaje renomované „drahé“ značky. Neobstojí rovněž námitka, že nemohlo docházet k záměně zboží, pokud nebylo v prodejně prodáváno přímo vedle sebe. Zákazník prochází prodejnou obuvi různými směry, nežádka se vrací, sahá na zboží, nosí jej po prodejně. Vzhledem k tomu, že průměrný spotřebitel na trhu kotníčkové obuvi může zajištěnou obuv stěžovatele zaměnit s výrobky společnosti Converse, byl naplněn základní předpoklad nekalosti obchodní praxe podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. K námitce stěžovatele o vedení řízení o výmazu předmětné

pokračování

známky krajský soud uvedl, že ke dni rozhodování celního ředitelství byla ochranná známka řádně zapsaná. Na základě uvedeného krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu Ostravě z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že krajský soud i správní orgány posuzovaly zaměnitelnost výrobků jen na základě vlastních domněnek a neprovedly ve věci žádné dokazování. Krajský soud neuvedl žádné skutkové závěry ohledně shodnosti či podobnosti podrážky stěžovatelem nabízené obuvi či jejích prvků s podrážkou chráněnou ochrannou známkou. Správní orgány pak pouze konstatovaly, že jde o užití čtverečků, čárek a jejich specifické uskupení nebo členění na čtverce (vzor vafle), což jsou popisy odpovídající velké skupině podrážek veškeré obuvi. Srovnávané podrážky nejsou nijak blíže popsány. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením celního úřadu, že se jedná o vizuálně naprosto shodné provedení. Ve skutečnosti nebylo nijak prokázáno, že zboží nabízené stěžovatelem je svým provedením totožné či zaměnitelné s ochrannou známkou č. 007497373, tj. že došlo k porušení práva k ochranné známce způsobem, který předpokládá § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatel dále uvedl, že při posuzování zaměnitelnosti výrobků musí soud vycházet z hlediska průměrného spotřebitele zařazeného do správné cílové skupiny. Krajský soud však v tomto případě vůbec cílovou skupinu nedefinuje, není tedy zřejmé, jak zaměnitelnost z hlediska průměrného spotřebitele hodnotil. Z těchto důvodů je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Stěžovatel namítl, že se napadená rozhodnutí zabývala celkovým hodnocením podobnosti obuvi, avšak mělo být zkoumáno, jak celkový vzhled obuvi asociuje ochrannou známkou chránící tvar podešve. Vznik takové asociace je přitom z hlediska průměrného spotřebitele téměř vyloučený. Stěžovatel zásadně nesouhlasí s tvrzením, že by si cílová skupina běžných potřebitelů byla vědoma toho, že grafická úprava podrážky je typickým prvkem podešve společnosti Converse Inc. Jedná se o opět o pouhou domněnku soudu a správních orgánů. Celý problém nejasnosti v otázce, co má být v tomto případě srovnáváno, vychází z toho, že ochranná známka vůbec nenaplnňuje definici ochranné známky, protože chrání vzhled pouze části výrobku, která nemá rozlišovací schopnost – tj. vzhled podrážky. Z výpisu z rejstříku ochranných známek vedeného u OHIM vyplývá, že ochranná známka č. 7497373 byla rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014 částečně zrušena pro neplatnost, a to právě pro všechny výrobky třídy č. 25: Obuv a její části a vybavení.

Stěžovatel trvá na tom, že je zcela nepravděpodobné, že by běžný spotřebitel posoudil jím nabízenou obuv jako výrobek společnosti Converse podle vzorku podešve. Celkové provedení není chráněno ochrannou známkou, zejména se ale jedná o zcela standardní provedení tzv. tenisek, které vyrábí řada výrobců. Stěžovatel rovněž trvá na tom, že hlavními poznávacími znaky výrobků společnosti Converse je typická pěticípá hvězda, nápis All Star či samotný název Converse, tvar podešve poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů není. Na jím nabízené obuvi ani jejím obalu není nikde vyobrazen žádný symbol společnosti Converse.

Jestliže soud uvedl, že ne na všech výrobcích Converse je např. pěticípá hvězda, pak je třeba uvést, že tato společnost vyrábí různé řady obuvi. Jestliže soud při srovnání výrobků odkazuje na rozdíly mezi jednotlivými řadami, pak má přesně vymezit, s výrobky které řady Converse stěžovatelem prodávanou obuv srovnává, neboť tyto řady se odlišují

také v jiných znacích, nejen např. nepřítomností hvězdy či nápisu. Všechny výrobky Converse navíc nemají stejnou podrážku, toto nebylo nijak prokázáno. Pokud jde o populární motivy na stěžovatelem prodávané obuvi („Hello Kitty“ či „Hannah Montana“), krajský soud je nepovažoval za nijak odlišující s tím, že společnost Converse používá na své obuvi také různá zobrazení. Dle názoru stěžovatele je však spotřebitel, který je cílovým zákazníkem společnosti Converse, seznámen s motivy, které tato značka na své obuvi používá, proto je nemůže zaměnit za jím užívané motivy. Stěžovatel dále poukázal na podstatně vyšší cenu výrobků Converse a uvedl, že pro spotřebitele je cena zboží znakem zcela určujícím, má tudíž zásadní rozlišovací schopnost. Ceny obuvi Converse se pohybují kolem 2.000 Kč, což je proti cenám, za které byla prodávána jím nabízená obuv, nejméně dvakrát více. Stěžovatel má konečně za to, že nebyl naplněn základní předpoklad nekalosti obchodní praxe dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Na základě uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že fakt, že si stěžovatel nechce připustit, že neoprávněným použitím vzoru podrážky chráněného prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse na jím nabízené obuvi – tzv. teniskách došlo k tomu, že je tato obuv svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse, nemůže být důvodem nesprávnosti napadeného rozsudku. Co se týče výmazu ochranné známky č. 7497373, žalovaný považuje za podstatné, že v době vydání správního rozhodnutí ochranná známka splňovala všechna kritéria pro její zápis a byla s ní spojena příslušná práva. Názor stěžovatele, že podobnost obuvi je zvykem posuzovat podle jiných kritérií, než vzorem na podrážce, považuje žalovaný za mylný. Vzor podrážky obuvi Converse je totiž pro spotřebitele poznávacím znakem. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle obsahu správního spisu byla dne 14. 2. 2011 pracovníky Celního úřadu Zlín provedena v provozovně stěžovatele kontrola dodržování povinností stanovených v § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele. Při kontrole bylo zjištěno, že je v provozovně nabízeno a prodáváno zboží - 19 párů tenisek, u něhož vzniklo podezření, že se vzhledem k jeho možné zaměnitelnosti s výrobky Converse jedná o padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. Současně pojali pracovníci celního úřadu podezření, že stěžovatelem nabízená obuv za účelem prodeje porušuje práva duševního vlastnictví, a to konkrétně k prostorové ochranné známce č. 007497373 společnosti Converse. Předmětná obuv (19 párů) byla zajištěna na základě rozhodnutí celního úřadu ze dne 14. 2. 2011, č. j. 2498-2/2011-136600-032. Ve správním řízení dospěl celní úřad k závěru, že se stěžovatel dopustil klamavé obchodní praxe dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Klamavá praktika je zároveň praktikou nekalou, která je dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele zakázána. Porušením zákazu používání nekalých obchodních praktik stěžovatel naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že z něj není zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění krajský soud posuzoval podobnost provedení

pokračování

podrážky jím nabízené obuvi a obuvi chráněné ochrannou známkou Converse, a k jakým závěrům přitom dospěl. Nejvyšší správní soud především uvádí, že stěžovatel v podané žalobě celním orgánům nevytýkal, že se dostatečně nevěnovaly srovnání vzorů obou podrážek, nijak nerozporoval ani samotné závěry celních orgánů o podobnosti, resp. shodnosti znaků provedení podešve jím nabízené obuvi a ochranné známky Converse (rozporoval totiž zaměnitelnost obuvi jako celku). Krajský soud tak neměl žádný důvod vyjadřovat se k podobnosti obou podrážek, když tato skutečnost nebyla mezi stranami sporná. Nejvyšší správní soud připomíná, že to byl stěžovatel, který svými žalobními body vymezil rozsah přezkumu rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatel dále spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud nedefinoval cílovou skupinu a nemohl se tedy při posuzování zaměnitelnosti výrobků řídit hlediskem průměrného spotřebitele. Nejvyšší správní soud opět upozorňuje na to, že stěžovatel v podané žalobě proti vymezení cílové skupiny spotřebitelů ničeho nenamítal. Tvrdil pouze to, že si cílová skupina spotřebitelů není vědoma toho, že je grafická úprava podrážky typickým prvkem podešve společnosti Converse (bod 10 žaloby). Z podané žaloby je navíc zřejmé, že si stěžovatel byl vědom toho, jaká je cílová skupina [viz bod 15 žaloby, kde stěžovatel uvedl, že „[s] žalovaným lze souhlasit v tom, že cílová skupina běžných spotřebitelů ve většině případů zná loga a označení společnosti Converse Inc. (nikoli však už vzor podešve), ...“]. Krajský soud tak neměl důvod se ve svém rozsudku podrobně věnovat vymezení cílové skupiny, jestliže ji ve svých rozhodnutích vymezily celní orgány (zejména Celního ředitelství Olomouc), a toto vymezení nebylo mezi stranami sporné.

Nelze se tedy ztotožnit s námitkou stěžovatele, že z napadeného rozsudku není jasné, jakými úvahami se soud řídil při posuzování otázky zaměnitelnosti z hlediska průměrného spotřebitele zařazeného do cílové skupiny. Tyto úvahy soudu jsou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány na stranách 4 až 6 napadeného rozsudku.

Stěžovatel trvá na tom, že je zcela nepravděpodobné, že by běžný spotřebitel posoudil jím nabízenou obuv jako výrobek společnosti Converse podle vzorku podešve, a na tom, že hlavními poznávacími znaky výrobků společnosti Converse je typická pěticípá hvězda, nápis All Star či samotný název Converse. Dále uvádí, že samotný vzor podrážky nemůže vyvolat u spotřebitele asociaci s výrobky společnosti Converse. Těmito námitkami se Nejvyšší správní soud již podrobně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013 – 44, v bodech 29 – 32. Na uvedené závěry, které v napadeném rozsudku citoval již krajský soud (viz výše), proto odkazuje. Nejvyšší správní soud zde tedy pouze shrnuje, že obuv nabízenou stěžovatelem může průměrný spotřebitel zaměnit za obuv vyrobenou společností Converse s ohledem na její podobné celkové provedení a prakticky shodný tvar a strukturu podešve. Tvar a vzor podešve (chráněný ochrannou známkou) je jedním z charakteristických znaků výrobků společnosti Converse a bývá takto prezentován i v nabídce výrobků společnosti Converse. Pěticípá hvězda či nápis „CONVERSE“ sice patří k charakteristickým znakům společnosti Converse, nejsou však přítomny na všech typech obuvi. Nemohou proto spolehlivě vyloučit zaměnitelnost srovnávaných výrobků. Z uvedeného pak vyplývá, že jednotlivé dílčí odlišnosti různých řad výrobků společnosti Converse nejsou v projednávané věci rozhodující. Nejvyšší správní soud proto neshledal pochybení krajského soudu v tom, že přesně nevymezil, s kterou řadou výrobků společnosti Converse stěžovatelem prodávanou obuv srovnával.

Co se týče námitky, že nebylo prokázáno, že všechny výrobky Converse mají stejnou podrážku, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v nyní posuzované věci je zcela irelevantní, zda mají podrážku chráněnou ochrannou známkou všechny boty od společnosti Converse či jen některé řady těchto bot. Podstatné je to, že ochranná známka chránící tvar a vzor podešve byla v rozhodném období registrována u OHIM a stěžovatelka tuto ochrannou známku porušila tím, že nabízela k prodeji obuv s podobným provedením podešve. Celková podobnost obuvi ve spojení s takovýmto tvarem a vzorem podešve pak vede k závěru o zaměnitelnosti zajištěné obuvi s výrobky společnosti Converse (samozřejmě s výrobky, které tuto známkově chráněnou podešev obsahují).

Nelze se ztotožnit ani s námitkou, že spotřebitel, který je cílovým zákazníkem společnosti Converse, je seznámen s motivy, které tato značka na své obuvi používá, a proto je nemůže zaměnit za motivy užívané výrobky stěžovatele. Hledisko průměrného spotřebitele vychází z toho, že jde o „spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory“ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. C-210/96, ve věci Gut Springenheide GmbH, popř. i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1757/2012). Od průměrného spotřebitele je tedy třeba požadovat určitý stupeň pozornosti, a tím lze od něho očekávat, že náležitě přihlédne k podstatným rozdílům mezi značkami, označením výrobku apod. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel nemůže mít povědomí o veškerých motivech používaných společností Converse na její obuvi. Tyto motivy se navíc v čase poměrně rychle mění, a to v závislosti na kulturních a společenských trendech. Průměrný spotřebitel vstupující do obchodu s úmyslem zakoupit si tenisky tak může s ohledem na podobnost podrážky zaměnit obuv nabízenou stěžovatelem za obuv vyráběnou společností Converse, neboť bude mít např. za to, že společnost Converse uvedla na trh novou řadu obuvi s aktuálními motivy.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že vyšší cena výrobků Converse není natolik významným prvkem, který by vyloučil možnost jejich zaměnitelnosti s výrobky nabízenými stěžovatelem, a to i vzhledem k různým slevovým akcím, na které poukázal již krajský soud.

Stěžovatel namítl, že ochranná známka Converse vůbec nenaplňuje definici ochranné známky, protože chrání vzhled pouze části výrobku, která nemá rozlišovací schopnost. Dále uvádí, že ochranná známka byla rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014 částečně zrušena pro neplatnost, a to právě pro všechny výrobky třídy č. 25: Obuv a její části a vybavení. K těmto námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. krajský soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování správního orgánu byla ochranná známka Converse zapsána u OHIM. Správní orgán tak musel vycházet z toho, že zapsaná ochranná známka splňovala všechna kritéria dle § 1 zákona o ochranných známkách pro její zápis, tedy že měla i rozlišovací způsobilost. Dále je nutné poukázat na § 33 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, dle něhož se účinky zrušení nebo neplatnosti ochranné známky netýkají rozhodnutí ve věci porušení práv z ochranné známky, která nabyla právní moci a byla vykonána před nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení nebo neplatnosti ochranné známky. Pozdější prohlášení

pokračování

neplatnosti ochranné známky tak v posuzované věci není s ohledem na uvedené ustanovení a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nijak relevantní.

K námitce, že nebyl naplněn předpoklad nekalosti obchodní praktiky dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, Nejvyšší správní soud uvádí, že klamavé obchodní praktiky jsou zakázány, pokud s ohledem na jejich charakteristické rysy a věcné souvislosti vedou nebo mohou vést k tomu, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 4. 2009 sp. zn. C-261/07 a C-299/07, ve věci VTB - VAB a Galantea, bod 55). Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud dospěl stejně jako krajský soud i celní orgány k závěru, že průměrný spotřebitel na trhu kotníčkové obuvi může zajištěnou obuv stěžovatele zaměnit s výrobky společnosti Converse. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud byl naplněn předpoklad klamavé praktiky ve smyslu výše uvedené judikatury, bylo dosaženo i předpokladu generální klauzule nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který je prakticky shodný. Stěžovatel se tak dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle § 103 odst. 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu